

(המשך מעמוד 12)

סיח להם דבי לדרביהם, שינשלם מפרנסתם. ואכן, מייד לאחר-מכן נרשם לשניים דו"ח על-ידי פקחיהעיריה, על הפעלת דוכן ללא רשיון. שעה לאחר מכן כבר הוצג בפניהם צו הפסקה מינהלי מטעם ראש-העיר, לפיו אסור להם להמשיך ולמכור בזוכנם. במק"ביל, נפתח נגדם גם תיק פלילי.

התנת רובה-צייד. לוא היו השניים נכועים, בשלב זה, היו נאלצים לשלם בין 12 ל-15 אלף ל"י עבור הדוכן החדש — שלא היה הפך כלל להיות רכושם. בהתאם ל-הסכם עליו חתמו שאר בעלי הדוכנים, הם הפכו להיות רק חוכרים של הדוכנים. כל 25 סעיפי ההסכם מפרטים רק את חובותיהם של החוכרים. וכזויהם אינן מוכרות אף במילה אחת. לאלו מבין מוכרי הירקות שההסכם נראה בעיניהם קצת תמוה, ציפתה הפתעה נוספת: הם לא הורשו להוציא ה-חוצה ממשדרי החברה ולהתייעץ עם עורך-דין, נאלצו לחתום עליו בו במקום.

עתה, בעקבות הבג"ץ שהגישו שני המוכרי-רים האמיצים, בודקים מפתנים את חוקיותו של ההסכם התמוה.

הבחירות

חזית השלום

בשבוע שעבר התכנסו כעשרים מוזמנים בביתו של העיתונאי עמוס קינן בתל-אביב. הם השתייכו לגופים שונים — העולם הזה כוח חדש, מק"י, פורשי מפ"ם — והיו ביני-

שהיוזמה לא תביא תוצאות חיוביות. הסיכויים, בסוף השבוע הראשון של ה-גישושים: בלתי-ברורים, אך מלווים מאמצים נרחבים להצלחת היוזמה.

עלייה

האיש

מרמת-שלום

מיהו דיק סקוט, האיש שיום והקים את כפר-הנופש רמת-שלום שבחרמון, והמבוקש כיום על-ידי הא.פ.י.א.י. האם הוא חבר המאפיה שעסק בהברחת סמים, או סוכן חשאי של שירותי המכס האמריקאיים, ש-הסתגל לתוך שורות המאפיה? ייתכן שה-אמת לא תגלה לעולם. אולם אמת אחרת הקשור הבדיק סקוט התגלתה עתה, עם מע-הקשורה בדיק סקוט התגלתה עתה, עם מע-את הצי מדינת ישראל סביב אצבעו הקטנה.

הפדחמ"חניק נורק, העונה נתק"ב. סקוט (37) הגיע ארצה לפני פחות מ-שנה. הוא הועבר עם אשתו היפה סאיה ושני ילדיו יש מן האוניה למרכז הקליטה בכרימאל שבג'לי.

סקוט לא זויה מרצה מהמצב החדש, הח-ליט על תוכנית לפיתוח החרמון כמרכז סקי עולמי.

סקוט הציג את עצמו כאיש-עסקים עתיר-נכסים, המוכן להשקיע מכספו למימוש תוכ-ניותיו. כל מה שביקש, היה השתתפות ה-סוכנות בהוצאותיו וזיכיון בלעדי על המקום.

מבוקש סקוט (מימין) בבית-המשפט

חלוציות נוסח 1969

הוא קיבל את מבוקשו, הורשה להתיישב עם קבוצתו בכפר הערבי ג'בסה, לרגלי ה-חרמון, קרא למקום רמת-שלום.

מספר חודשים אחרי שבקשתו של יהודה אבני, פירסומאי לעשבר והחווה הרא-שון של מרכז סקי בחרמון, נדחתה קיבל סקוט את הזיכיון הבלעדי על המקום. בלחץ השר יגאל אלון, שראה בסקוט את האידיאל של העולה החדש, מס-רה ועדת המנכ"לים לענייני השטחים את ה-זיכיון לידי סקוט הבטיח להקים במקום מלונות, בתי מרוגע, חנויות ובתי קפה.

החברים מרקרים סביב הרבי. כולם חיזרו אחרי סקוט. מחלקת ההתייש-בות של הסוכנות, לאחר שהזמינה סקר כל-כלי ושמעה את הבטחותיו של סקוט, שיל-שלה לידי 100 אלף ל"י. משרד השיכון ביקש להיות בונה הדירות לאנשי רמת-שלום. קופת-חולים ביקשה להקים מרפאה ליד מיטסה השלג, בגובה 1400 מ' והבטיחה לשלוח רופא לשווייץ להתמחות ברפואה ה-נהוגה באחרי סקי. משרתת ישראל ביקשה לשמור על הסדר, ואלוף פיקוד הצפון הציע את עזרת צה"ל.

אולם תקות לחדד ומציאות לחדד. סקוט לקח כל מה שנתנו לו — ולא עמד אף ב-הבטחה אחת.

אפילו כשהגיעו הידיעות מאינטרפול על כך שסקוט מבוקש על-ידי הא.פ.י.א.י. לפני כחודש ימים, נשמר הדבר בסוד ולא ננקטו נגדו צעדים — עד שהגיעה בקשת ההגירה הרשמית. מסע-הפירסום לרמת-שלום נמשך כל הזמן — עד הרגע האחרון.

עתה, לאחר מעצרו של סקוט, קיבל יהודה אבני הודעה רשמית שהזיכיון להקמת מרכז סקי בחרמון הועבר לידי.

שתי דקות אחרי שהתפוצצה

הפצצה

בדיונינגוף

החבריה יושבים בשלחה ואוכלים אכטיח של חצות. פצצה בדיונינגוף איננה סיבה מספקת לקלקל את התיאבון.

יום א', 20 דקות לאחר חצות: מכונית-תופת מתפוצצת בקול רעם אדיר. המקום: שדרות קרן-קיימת בתל-אביב, כ-30 מטר מפנינת דיונינגוף.

יום א', 22 דקות לאחר חצות: חוליית-כיסוי של העולם הזה כבר נמצאת במקום הפיצוץ. הצלמים מנציחים, בתמו-נות בילעדיות, את להבות-הענן הבוקעות ממכני-התופת, הכתבים אוספים תגובות ראשונות של הנוכחים:

ששון דרור, חייל: "הייתי בפנינת קרן-קיימת דיונינגוף כשהעסק התפוצץ. נחתתי על הארץ ולא קמתי. פחדתי שתהיה עוד אחת."

אבנר רגב, שחקן: "ישבתי אחרי ההצגה בכסית. פיתאום שמענו התפוצצות ופעמוני-האזעקה של הגויות-היהלומים בסביבה הח-לו לילל. חשבנו אולי זה שוד מזויין."

זוג אלמוני, ללא שמות: "ישבנו על ספ-סל כשדרה. פיתאום התפוצצות. התחבקנו חזק ופחדנו להיפרד עד שבאו אנשים ושאי-לו אם אנחנו בסדר."

ליאורה בנימיני, תלמידה: "הייתי בשדר-רה כששמעתי את ההתפוצצות. נפלתי, ותי-כף מישחו הרים אותי. חשבנו שאזעקה ורצנו למיקלט."

בני חדד, מלצד באולמי גיל: "ב-12 גמרתי את העבודה, ישבתי בשדירה וחיכיתי לתחבורה. פיתאום פיצוץ נורא. שמעתי אשה צועקת בהיסטריה, וראיתי אש ענקית." חזקה יודלביץ, זיירת הבית הסמוך למ-קום הפיצוץ: "דבר ראשון מיהרתי לטלפן, להגיד לקרובים שלי שלא קרה לי כלום."

כצנגולד שלמה, בעל קפה ורד הסמוך: "עמתי ליד חלון-הראויה של הקפה כש-ההתפוצצות קרתה. הכל נפל עלי. המאפי-רות והכוסות נפלו לריצפה, כל החלונות התרסקו והרסיסים נפלו עלי כמו גשם."

יום א', 45 דקות לאחר חצות: מקום הפיצוץ אסוף סקרנים. כולם שלווים — לאחר שביררו שלא היו קורבנות-אדם. בקפה ניו-יורק, כמאה מטר ממקום הפי-צוץ, תפוסים כל השולחנות שעל המדרכה.

חרדה חילת ואדח מתבוננים פעור-יפה בלהבה העולה בלב תל-אביב. סביבם — אורות מהבהבים.

הפצועים שני גברים אלה עברו מרחק עשרות מטרים מן הפצצה. הימני, חובש-הכיפה, נפצע בבוהן רגלו. השמאלי נפצע מרסיסים בשוק. הם מחכים לעזרה-ראשונה. בתמונה משמאל התיירת פאני פורסמן, שנפגעה בירכה ונחבשה.